

03. 01. 2014

Република Србија
УСТАВНИ СУД
Број: УЗ- 128/2012
31.12. 2013. године
Београд

Уставни суд, Велико веће, у саставу: председник Суда др Драгиша Б. Слијепчевић, председник већа и судије др Боса Ненадић, Катарина Манојловић Андрић, др Оливера Вучић, Предраг Ђетковић, Милан Станић, Братислав Ђокић и мр Томислав Стојковић, чланови Већа, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије, на седници одржаној 18. децембра 2013. године, донео је

РЕШЕЊЕ

1. Покреће се поступак за утврђивање неуставности одредаба члана 19. тач. 3) и 4) Закона о кинематографији ("Службени гласник РС", бр. 99/11 и 2/12-исправка).
2. Ово решење доставити Народној скупштини, ради давања одговора.
3. Рок за давање одговора из тачке 2. је 60 дана од дана достављања Решења Народној скупштини.

Образложење

Уставном суду поднете су две иницијативе за покретање поступка за оцену уставности одредаба члана 19. тач. 3) и 4) и члана 20. Закона о кинематографији ("Службени гласник РС", бр. 99/11 и 2/12-исправка).

У првој иницијативи се наводи да су оспорене одредбе члана 19. тачка 4) и члана 20. Закона у супротности са одредбама члана 4. став 1, члана 84. став 3. и члана 194. Устава. Наиме, иницијатор сматра да се оспореним одредбама Закона о кинематографији уређују поједини институти у области телекомуникација, односно електронских комуникација на различит начин од уређивања ове области Законом о електронским комуникацијама, као системским законом из ове области, чиме је, према мишљењу иницијатора, нарушено уставно начело јединства правног поретка из члана 4. став 1. и члана 194. Устава. Полазећи од наведеног, иницијатор такође указује да се, супротно Закону о електронским комуникацијама, оспореном одредбом члана 19. тачка 4) Закона прописују нове врсте накнада у области електронских комуникација, чији процентуално утврђени део се уплаћује на посебан рачун Филмског центра Србије (члан 20. Закона), због чега се према његовом схватању, директно утиче

на права стечена улагањем капитала оператора који пружа услуге у области електронских комуникација, чиме се крши и одредба члана 84. став 3. Устава, којом је утврђено да права стечена улагањем капитала на основу закона, не могу законом бити умањена. У иницијативи се даље наводи да се на предвиђени начин врши умањење средстава, чија намена је одређена чланом 27. став 6. Закона о електронским комуникацијама, а односи се на унапређење и развој у области електронских комуникација и информационог друштва, што има утицаја на улагање капитала оператора у развој делатности електронских комуникација. Иницијатор сматра да средства за финансирање кинематографске делатности, односно Филмског центра Србије, који обавља стручне послове у области кинематографије, треба да се обезбеде превасходно из буџета Републике Србије, као и из других извора финансирања који су у вези са сектором који обухвата кинематографску делатност, односно у складу са системским законом из области културе и законом којим се уређују јавне службе. Подносилац иницијативе, на крају истиче да оспорени Закон није донет у складу са поступком за доношење закона, јер није испоштована одредба члана 151. став 3. Пословника Народне скупштине, у делу који се односи на могућност да се свим заинтересованим странама пружи прилика да се изјасне о пропису, као и да је јавна расправа поводом нацрта овог закона трајала веома кратко (од 15. јануара до 1. фебруара 2010. године), тако да све релевантне заинтересоване стране нису могле, у тако кратком временском периоду, да се упознају са свим предложеним решењима, нити да се укључе на адекватан начин у процес јавне расправе достављањем примедба и сугестија.

Подносилац друге иницијативе сматра да се оспореним чланом 19. став 1. тачка 3) Закона не нарушава само јединство правно поретка у Републици Србији, што је у супротности са чланом 194. став 1. Устава, већ се нарушавају и права и слободе зајемчени чланом 46. Устава (слобода мишљења и изражавања), чланом 50. Устава (слобода медија) и чланом 51. Устава (право на обавештеност). Према наводима иницијатора до ових повреда Устава дошло је из следећих разлога: на предвиђени начин нарушава се систем финансирања регулаторног тела за радиодифузију, који представља кључни елемент независности овог тела; што јавна власт, конкретно Народна скупштина користи своју законодавну надлежност, на начин којим се меша у независност регулаторних тела, а мимо своје надлежности да у складу са чланом 50. став 2. Устава, уреди систем оснивања телевизијских и радио-станица, што обухвата и поступак издавања дозвола и накнада које се за право признато дозволом плаћају, што јесте предмет Закона о радиодифузији, а што је оспореним Законом урађено на дугачији начин него што је то учињено тим законом; и што се механизми финансирања регулаторног тела установљени Законом о радиодифузији чине зависним од ad hoc одлука јавне власти (у конкретном случају се ради о области кинематографске делатности, а у неком другом случају то може бити за потребе финансирања неке друге области, јер је преседан већ начињен оспореним Законом). Наиме, иницијатор сматра да се обавезивањем Републичке радиодифузне агенције да 20% средстава које оствари од накнаде коју емитери, у складу са законом којим се уређује радиодифузија, плаћају за добијено право за емитовање програма, уколико тај износ не прелази разлику средстава између укупно остварених прихода и оставрених расхода ове Агенције, уплате на рачун Филмског центра Србије, представља вид политичког притиска да Агенција обрачунава накнаде у износу који ће обезбедити наведену разлику, чиме се, према мишљењу иницијатора,

доводи у питање остваривање права на слободу мишљења и изражавања, слободу медија и права на информисаност, тумачених у складу са важећим међународним стандардима људских и мањинских права у смислу одредаба члана 18. Устава, којима је утврђена непосредна примена зајемчених права.

Иницијатор сматра да се исти разлози за оспоравање одредбе члана 19. став 1. тачка 4) Закона о кинематографији односе и на Републичку агенцију за електронске комуникације и део средстава који је она дужна да издвоји за подстицај домаће кинематографије од накнада које остварује, сагласно Закону о електронским комуникацијама, као системским законом из те области.

У спроведеном претходном поступку Уставни суд је доставио наведене иницијативе Народној скупштини на мишљење 2. октобра 2013. године. Народна скупштина, у остављеном року од 60 дана од дана доставе дописа Уставног суда, а ни након истека тог рока није доставила мишљење Уставном суду, па је Суд, сагласно одредби члана 34. став 3. Закона о Уставном суду, ("Службени гласник РС", бр. 109/07, 99/11 и 18/13-Одлука УС) наставио поступак у овом уставносудском предмету.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио:

Народна скупштина је донела Закон о кинематографији на седници одржаној 26. децембра 2011. године. Закон је објављен у "Службеном гласнику Републике Србије", број 99 од 27. децембра 2011. године, ступио је на снагу 4. јануара 2012. године, а почетак примене је одложен до истека шест месеци од дана његовог ступања на снагу (5. јул 2012. године). Овим законом је утврђен општи интерес у области кинематографије, начин остваривања тог интереса, као и друга питања од значаја за обављање кинематографских делатности (члан 1.). Оспорене одредбе чл. 19. и 20. Закона налазе се у делу IV. Закона под називом "Подстицање домаће кинематографије". Чланом 19. Закона одређени су извори средстава за подстицање домаће кинематографије, а чланом 20. Закона начин уплате ових средстава. Тако су чланом 19. овог закона, као извори за обезбеђивање средстава за подстицај домаће кинематографије, поред оних оспорених у тач. 3) и 4) овог члана Закона, одређени под тачком 1) буџет Републике Србије, аутономне покрајине и локалне самоуправе, под тачком 5) прилози, донације поклони и помоћ од домаћих и страних правних и физичких лица и под тачком 6) други извори у складу са законом. Иницијатор не оспорава ова три наведена извора за финансирање подстицаја домаће кинематографије, већ оспорава само одредбе члана 19. тач. 3) и 4) Закона којима је прописано да се ова средства обезбеђују: 20% средстава остварених од накнаде коју емитери, у складу са законом којим се уређује радиодифузија, плаћају Републичкој радиодифузној агенцији (РРА) за добијено право за емитовање програма, уколико тај износ не прелази разлику средстава између укупно остварених прихода и остварених расхода Републичке радиодифузне агенције (РРА), најкасније до 30. јуна текуће године од средстава остварених у претходној години и 10% средстава остварених од накнаде коју јавни телекомуникациони оператори плаћају Републичкој агенцији за електронске комуникације (РАТЕЛ) за добијено право за изградњу, поседовање или експлоатацију јавне телекомуникационе мреже, односно за пружање јавне телекомуникационе услуге, средства остварена од накнаде за коришћење и доделу радио фреквенција, средства остварена по основу издавања сертификата, као и средства остварена на име трошкова техничког прегледа и других трошкова

издавања дозвола, уплаћених најкасније до 30. јуна текуће године од средстава остварених у претходној години. Одредбом члана 20. Закона прописано је да се средства из члана 19. тач. 3) – 6) овог закона, осим средстава која се обезбеђују из буџета Републике Србије, уплаћују на посебан рачун Центра.

Уставом Републике Србије утврђено је: да је правни поредак Републике Србије јединствен (члан 4. став 1. и члан 194. став 1.); да Република Србија уређује и обезбеђује, између осталог, системе у областима културе и јавног информисања (члан 97. тачка 10.).

Законом о кинематографији, поред наведених оспорених одредаба овог закона, прописано је: да други изрази који се користе у овом закону, а који се односе на интелектуалну својину, електронске медије и телекомуникације имају значење утврђено законима који уређују те области (члан 3. став 2.); да је кинематографска делатност – делатност од интереса за Републику, да општи интерес у области кинематографије, у смислу овог закона, јесте, између осталог, подстицање домаћег филмског и уметничког стваралаштва и подстицање и очување културног идентитета домаћег кинематографског стваралаштва, да се средства за остваривање општег интереса у области кинематографије обезбеђују у буџету Републике Србије (члан 10. став 1, став 2. тач. 3) и 9) и став 3.); да се ради остваривања општег интереса из члана 10. овог закона доноси Програм активности за остваривање општег интереса у области кинематографије, да Програм утврђује Влада, на предлог министра надлежног за културу, најкасније до краја текуће године за наредну годину, у складу са средствима обезбеђеним у буџету Републике Србије (члан 11. ст. 1. и 2.); да стручне послове у области кинематографије и друге стручне послове утврђене овим законом обавља Филмски центар Србије, који је установа културе која обавља делатност у складу са законом којим се уређују јавне службе (члан 13. ст. 1. и 2.).

Законом о култури ("Службени гласник РС", број 72/09) прописано је да се Република Србија стара о остваривању општег интереса у култури и о спровођењу културне политике као скупа циљева и мера подстицања културног развоја који се заснива, између осталог, и на начелу подстицања културног и уметничког стваралаштва и очувања културног и историјског наслеђа (члан 3. тачка 9)); да се културном делатношћу, у смислу овог закона, сматрају послови у областима кинематографије и аудио-визуелног стваралаштва, да се уметничком делатношћу, у смислу овог закона сматрају послови у областима из става 1. тач. 3) до 8) овог члана (члан 8. став 1. тачка 7) и став 2.); да установа културе, у смислу овог закона, јесте правно лице основано ради обављања културне делатности којом се обезбеђује остваривање права грађана, односно задовољавање потреба грађана као и остваривање другим законом утврђеног интереса у области културе (члан 22.).

Законом о јавним службама ("Службени гласник РС", бр. 42/91, 71/94 и 79/05 - други закон) прописано је да се јавном службом у смислу овог закона сматрају установе, предузећа и други облици организовања утврђени законом, који обављају делатности, односно послове којима се обезбеђује остваривање права грађана, односно задовољавање потреба грађана и организација, као и остваривање другог законом утврђеног интереса у одређеним областима (члан 1. став 1.); да се ради обезбеђивања остваривања права утврђених законом и остваривања другог законом утврђеног интереса у области: образовања, науке, културе, физичке културе, ученичког и студентског стандарда, здравствене заштите, социјалне заштите, друштвене бриге о деци,

социјалног осигурања, здравствене заштите животиња, оснивају установе (члан 3. став 1.).

Законом о електронским комуникацијама ("Службени гласник РС", бр. 44/10 и 60/13 – Одлука УС) прописано је да је Републичка агенција за електронске комуникације, основана овим законом, самостална организација са својством правног лица, која врши јавна овлашћења у циљу ефикасног спровођења утврђене политике у области електронских комуникација, подстицања конкуренције електронских комуникационих мрежа и услуга, унапређивања њиховог капацитета, односно квалитета, доприноса развоју тржишта електронских комуникација и заштите интереса корисника електронских комуникација, у складу са одредбама овог закона и прописа донетим на основу њега, да је Агенција функционално и финансијски независна од државних органа, као и организација и лица која обављају делатност електронских комуникација (члан 7. ст. 1. и 2.); да се средства за рад Агенције обезбеђују из прихода које Агенција оствари од накнаде за коришћење нумерације, накнаде за коришћење радио-фреквенција, накнаде за обављање делатности електронских комуникација, као и прихода које Агенција оствари пружањем услуга из своје надлежности, које се плаћају у складу са овим законом (члан 26.); да се средства која представљају разлику прихода и расхода утврђених годишњим финансијским извештајем Агенције уплаћују се на одговарајући рачун прописан за уплату јавних прихода буџета Републике Србије и користе се преко Министарства за унапређење и развој области електронских комуникација и информационог друштва, да се део разлике средстава, сразмеран приходима оствареним од оператора електронских комуникационих мрежа и услуга на територији аутономне покрајине, уплаћује се на рачун буџета аутономне покрајине и користе се преко органа аутономне покрајине надлежног за послове електронских комуникација за унапређење и развој области електронских комуникација и информационог друштва на територији аутономне покрајине (члан 27. став 6.).

Законом о радиодифузији ("Службени гласник РС", бр. 42/02, 97/04, 76/05, 79/05 - други закон, 62/06, 85/06, 86/06 – исправка и 41/09) прописано је да се ради обезбеђивања услова за ефикасно спровођење и унапређивање утврђене радиодифузне политике у Републици Србији на начин примерен демократском друштву, оснива Републичка радиодифузна агенција као самостална, односно независна организација која врши јавна овлашћења, у складу са овим законом и прописима донетим на основу овог закона, да је Агенција самостални правни субјект и да је функционално независна од било ког државног органа, као и од свих организација и лица која се баве делатношћу производње и емитовања радио и телевизијских програма и/или са њом повезаним делатностима (члан 6.); да ако се годишњим обрачуном прихода и расхода Агенције утврди да су укупно остварени приходи Агенције већи од остварених расхода, разлика средстава уплаћује се на рачун буџета Републике Србије и распоређује се, на једнаке делове, за унапређење и развој културе, здравства, просвете и социјалне заштите (члан 34. став 7.); да приход Агенције чине средства остварена од накнаде коју емитери, у складу са овим законом, плаћају за добијено право на емитовање програма (дозвола за емитовање програма), да се у случају да Агенција не оствари планирани приход по основу накнаде из става 1. овог члана, недостајућа средства обезбеђују из буџета Републике Србије, да обезбеђивање недостајућих средстава, у складу са ставом 2. овог члана, не утиче на независност и самосталност Агенције (члан 35.) да се

део средстава у износу од 1,5% од укупно остварене месечне претплате Радиодифузна установа Србије уплаћује на рачун буџета Републике Србије за развој домаће кинематографије (члан 83. став 6.).

Полазећи од надлежности Републике Србије да уреди и обезбеди систем у области културе, Народна скупштина је донела Закон о култури, којим је између осталог, одредила да се послови из области кинематографије сматрају културном, односно уметничком делатношћу. Оспореним Законом о кинематографији утврђен је општи интерес у области кинематографије и начин остваривања тог интереса. Наиме, чланом 10. став 1. оспореног Закона, кинематографска делатност је одређена као делатност од интереса за Републику Србију, а као један од начина за остваривање општег интереса у домену ове уметничке делатности предвиђено је подстицање домаћег филмског уметничког стваралаштва. Ставом 3. истог члана Закона прописано је да се средства за остваривање општег интереса у области кинематографије обезбеђују у буџету Републике Србије. Одредбама члана 19. Закона предвиђени су извори обезбеђивања средстава за подстицање домаће кинематографије, па је тако, осим средстава из буџета Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, предвиђено да се средства за ове намене обезбеђују у одређеном проценту од укупно остварене месечне радио-телевизијске претплате, затим од средстава остварених од одређених накнада које емитери плаћају Републичкој радиодифузној агенцији, односно које оператори плаћају Републичкој агенцији за електронске комуникације, затим од прилога, донација, поклона и помоћи од домаћих и страних правних и физичких лица и из других извора у складу са законом. Из наведеног следи да се за подстицање домаће кинематографије значајан део средстава обезбеђује из радиодифузне делатности и делатности у области електронских комуникација, које су уређене посебним законима. При томе је Законом о радиодифузији изричито одређен само један извор за обезбеђивање средстава за подстицање домаће кинематографије, и то тако што је чланом 83. став 6. овог закона прописано да се део средстава у износу од 1,5% од укупно остварене месечне претплате Радиодифузна установа Србије уплаћује на рачун буџета Републике Србије за развој домаће кинематографије. У односу на издвајање дела накнада које су емитери дужни да плаћају Републичкој радиодифузној агенцији за добијено право за емитовање програма, Законом о радиодифузији није предвиђено ништа. Напротив, овим законом је гарантована финансијска самосталност ове агенције и то на тај начин што је предвиђено да приход Агенција чине средства управо од наведених накнада. На тај начин ова агенција самостално финансира свој рад, односно и онај део своје надлежности који се односи на поверене послове у вршењу јавних овлашћења у области радиодифузије у које, између осталог, спада и издавање дозвола емитерима за емитовање програма. Имајући у виду да су Агенцији у области радиодифузије поверена одређена јавна овлашћења, Законом о радиодифузији је прописана обавеза државе да уколико Агенција не оствари планирани приход од накнада за емитовање програма, недостајућа средства обезбеди из буџета, с тим да овакав начин обезбеђивања недостајућих средстава не може утицати на самосталност и независност ове Агенције. Обрнуто, уколико Агенција у свом пословању на годишњем нивоу оствари веће приходе од предвиђених расхода, Агенција је дужна да ову разлику уплати на рачун буџета Републике Србије, за која је Законом предвиђено да се распоређују на једнаке делове за следеће намене: за унапређење и развој културе, здравства, просвете и социјалне заштите. Из наведеног следи да овим законом није

предвиђено да се од накнада за емитовање програма, које представљају приход Агенције, издваја одређени процентуални део тих средстава за подстицање домаће кинематографије, већ да постоји само обавеза Агенције да разлику између оствареног годишњег прихода по овом основу, у односу на предвиђене расходе уплати на рачун буџета, као и да се део тих средстава усмерава за унапређење и развој културе, али да Агенција није нити може бити надлежна за расподелу буџетских средстава, односно за одређивање којим институцијама културе, за које намене и у ком износу ће ова средства бити распоређена.

На сличан начин су Законом о електронским комуникацијама уређена питања која се тичу обезбеђивања средстава за рад Републичке агенције за електронске комуникације. Наиме, овим законом је основана наведена Агенција као самостална организација са својством правног лица која, између осталог, врши јавна овлашћења у циљу ефикасног спровођења утврђене политике у области електронских комуникација и која је функционално и финансијски независна од државних органа, као и организација и лица која обављају делатност електронских комуникација. Чланом 26. овог закона прописано је да се средства за рад Агенције обезбеђују из прихода које Агенција оствари од накнаде за коришћење нумерације, накнаде за коришћење радио-фреквенција, накнаде за обављање делатности електронских комуникација, као и прихода које Агенција оствари пружањем услуга из своје надлежности, које се плаћају у складу са овим законом, док су чланом 29. Закона одређене накнаде, које се плаћају у складу са овим законом, и то изричито за четири намене: 1) за коришћење нумерације; 2) за коришћење радио-фреквенција; 3) за обављање делатности електронских комуникација и 4) за пружање услуга из надлежности Агенције. За разлику од овако прецизно одређених извора средстава за финансирање рада Агенције, оспореним чланом 19. тачка 4) Закона о кинематографији је прописано да се средства за подстицање домаће кинематографије обезбеђују од 10% средстава остварених од накнада које телекомуникациони оператори плаћају Републичкој агенцији за електронске комуникације, при чему су у наставку спорног члана Закона побројане врсте накнада које се разликују од накнада прописаних чланом 29. Закона о електронским комуникацијама, као системским законом из ове области. Наиме, оспореним чланом 19. тачка 4) Закона као врсте накнада од којих се издваја 10% средстава за подстицање домаће кинематографије предвиђена су средства за добијено право за изградњу, поседовање или експлоатацију јавне телекомуникационе мреже, односно за пружање јавне телекомуникационе услуге, средства остварена од накнаде за коришћење и доделу радио фреквенције, средства остварена по основу издавања сертификата, као и средства остварена на име трошкова техничког прегледа и других трошкова издавања дозвола. Из наведеног следи су оспореним Законом о кинематографији одређене накнаде из области електронских комуникација које Закон о електронским комуникацијама није прописао. Наиме, ове врсте накнада су биле прописане чланом 19. став 1. Закона о телекомуникацијама, који је преста да важи 8. јула 2010. године, на основу члана 150. став 1. Закона о електронским комуникацијама. На тај начин је у Закон о кинематографији, који је донет у децембру 2012. године, преузета одредба о изворима финансирања Републичке агенције за телекомуникације из Закона о телекомуникацијама који је престао да важи половином 2010. године.

Поред наведеног, и Законом о електронским комуникацијама је, као и Законом о радиодифузији предвиђена обавеза Агенције да средства која

представљају разлику прихода и расхода утврђених годишњим финансијским извештајем уплати на одговарајући рачун прописан за уплату јавних прихода буџета Републике Србије, као и да се та средства користе преко надлежног министарства за унапређење и развој области електронских комуникација и информационог друштва. Из наведеног следи да је Законом о електронским комуникацијама изричито предвиђена намена ових средстава за развој и унапређење електронских комуникација и информационог друштва, а не и за неке друге намене које нису везане за наведене друштвене области, као што је то случај код разлике средстава из области радиодифузије за које је Законом дозвољена прерасподела из буџета на области културе, здравства, просвете и социјалне заштите.

Полазећи од свега наведеног, садржине оспорених одредаба члана 19. тач. 3) и 4) Закона, поднетих иницијатива и наведених одредаба Устава, Уставни суд је оценио да се у конкретном случају, као спорна, основано могу поставити следећа уставноправна питања:

- да ли је предвиђеним начином финансирања подстицаја домаће кинематографије нарушено јединство правног поретка из члана 4. став 1. и члана 194. став 1. Устава;

- да ли се прописивањем обавезног издвајања дела прихода Републичке радиодифузне агенције и Републичке агенције за електронске комуникације за подстицање домаће кинематографије, доводи у питање њихов Уставом утврђени положај имаоца јавних овлашћења, као посебних регулаторних тела, која по правилу имају функционалну и финансијску независност. Наиме, у конкретном случају се поставља питање да ли се наведеним начином финансирања подстицаја домаће кинематографије нарушава финансијска независност ових агенција, имајући у виду да оно што је одређено као њихов аутономни приход системским законима из области радиодифузије и електронских комуникација се процентуално умањује на основу другог закона, тј. оспореним одредбама Закона о кинематографији;

- да ли средства за подстицање домаће кинематографије морају бити обезбеђена у буџету, јер се ради о једном виду остваривања општег интереса у области кинематографије, нарочито имајући у виду да је Законом о кинематографији изричито прописано да се средства за остваривање општег интереса у овој области обезбеђују у буџету Републике Србије, док приходи агенција то нису;

- да ли је, полазећи од начела правне сигурности, оспорена одредба члана 19. тачка 4) Закона у довољној мери прецизна, јасна и предвидива, како би субјект на кога се ова норма односи, тј. Републичка агенција за електронске комуникације могла да ускладити своје понашање са законом, нарочито имајући у виду да су овом законском одредбом предвиђене другачије врсте накнада које се плаћају овој агенцији од оних предвиђених Законом о електронским комуникацијама.

Полазећи од свега наведеног, Уставни суд је оценио да има основа за покретање поступка за утврђивање неуставности одредаба члана 19. тач. 3) и 4) Закона о кинематографији, те је решио да, на основу члана 53. став 1. Закона о Уставном суду, покрене наведени поступак.

На основу одредбе члана 107. став 1. Закона о Уставном суду, Суд је закључио да Решење о покретању поступка за утврђивање неуставности одредаба члана 19. тач. 3) и 4) Закона о кинематографији достави Народној

скупштини, као доносиоцу оспореног акта на одговор, са роком за давање одговора од 60 дана од дана пријема овог решења.

Сагласно наведеном, Уставни суд је, на основу одредаба члана 426 став 1. тачка 2) члана 46. тачка 1) Закона о Уставном суду, донео решење као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

За тачност отправака: ok